

каквито да било опредѣлени правила за монашеский животъ: той се потрудилъ само за това, за да вкорени въ тѣхъ вътрѣшно благочестиво настроение. Той имъ внушавалъ преданность на волята Божия, молитва, отрѣчение отъ всичко земно, и непрестаненъ трудъ.

Като устроилъ по тоя начинъ братията, св. Антоний търсилъ нево уединение. Подиръ тридневенъ пѣтъ, той дошелъ до една висока гора и се заселилъ въ нея. Тамъ той обработвалъ нива, така, щото не трѣбвало да ходятъ да му носятъ хлѣбъ. По врѣмена той съ нѣкои отъ избранитѣ ученици посѣщавалъ братията. За посение хлѣбъ и вода, за поддържанне на силитѣ въ врѣме на тия тѣжки пѣтешествия по пустинята, имъ служила камила. Обаче почитателитѣ на св. Антоний открили и послѣдното негово уединение. Множество чловѣци захванали да отиватъ при него, да просатъ неговитѣ молитви и наставления. Привождали до него болни: той се молилъ за тѣхъ и ги исцѣлявалъ.

Св. Антоний вече около седемдесетъ години живѣлъ въ пустинята. Противъ волята, него захваналъ да смущава горделивъ помислъ, че той е по-старъ тукъ отъ всичкитѣ. Той просилъ Бога да отдалечи отъ него тойзи помислъ и получилъ откровение, че единъ отшелникъ много по-рано се засѣлилъ въ пустинята и подълго отъ него служилъ на Господа. Антоний станалъ утрѣнъ рано, зелъ си тоягата и се отправилъ да търси тойзи неизвѣстенъ на мѣртъ, нъ великъ предъ Бога, подвижникъ. Преминалъ цѣлийтъ день и не срѣцналъ никого, освѣнъ пустинни звѣрове. Предъ него се прѣдставлявало неизгледано пространство; нъ той не губилъ своята надѣжда. Рано утрото трѣгналъ изново. Предъ очитѣ му се зърнала вълчица, която бѣгала къмъ изворъ. Св. Антоний доближилъ изворътъ и видѣлъ близо до него пещера. Отъ шумтението на стѣпкитѣ му вратата въ пещерата яко се затворили. Св. Антоний до пладиѣ викалъ чрѣзъ вратата къмъ неизвѣстний старецъ и молилъ го да му покаже лицето си. На копецъ вратата се отворили и на срѣща му излѣзналъ съ дълбоки години старецъ, съ съвършенно побѣлѣли сѣдини. Това билъ св. Павелъ Тивейский. Той живѣлъ вече около деветдесетъ години въ пустинята. Подиръ братското поцѣлованне, Павелъ попиталъ Антония въ какво състояние е сега чловѣческиятъ родъ? Какво е управлението въ свѣтътъ? Остана ли сѣ още идолопоклонници? Прекратяванието на гоненията и тържеството на християнството въ римската империя било за него радостна новостъ, а появяванието на арианството горчива. До когато старцитѣ се разговаряли, спустнала се мѣжду тѣхъ врана и турила хлѣбъ. „Щедръ и милостивъ Господь.“ изрѣкълъ грѣмогласно Павелъ: „Ето колко години всякий день азъ получавамъ отъ Него по половинъ хлѣбъ, — а сега заради твоео дохождане проводилъ цѣлъ хлѣбъ.“ Утрѣнъта на другийтъ день Павелъ открилъ на Антония, че той скоро ще отиде отъ мѣртъ. За това молилъ Антония да му донесе мантията на епископа Атанасия (знаменитийтъ въ борбата за православieto противъ